

wad. Meele ja südame igatsemised saawad puhastatud ja uendatud; wäsiind hing tunneb karestawat kewadest õhku.

Ka wanamoori tuima südant oli tütre surm silmapilgul liigutanud, pisarad — mis ammo laugudelt wõerdunud — tõusiwad temal silma, kui lapsokest sülewõttes ütles: „Wae ne isata loom, nüüd ei ole sul emagi enam.“

Joobnut wanamees ja poisike Mihkel norisesid wõidu, ja natukesel aea pärast oli wanamori kurbus lõpenud, et nendega seltsis kolmekäärulist unelõnga keerutas. Mina tõstsin laua küünlaga süngi ette ja istusin järi peale surnowahwajaks. Kaks raholist uinowad, surnut ema tema magawa lapsaga olid mino wahwusel toas.

Winge tuul kohises õues ja sassis wahete peal latust, et sarikad rägisesid ja toaseinad paukudes naksatasid. Oleks mul midagi tühja kartust südames olnud, kes teab, mis imeliko lugusi sel ööl oleksin wõdinud näha saada, kus surno ja magajate wahel aina üksi istusin ja kiskide laulust seltsi leidsin. Aga ei näinud ega kuulnud mina midagi wõderaliko juhtumist, mis wiirastuseks oleks wõdinud nimetada. Ei tulnud seie musta kassi, ei warest, kaarnat ega harakat süngi peale tantsima, waid surno nagu seisid kui naerataw lahke pilt mino ees, sest kõik endised mure, kurbastuse ja tõbe jäljed oli waikne surmaringli oma tiiwaga ärapühkinud, ja üksnes kena

raho:kuju järele jätanud. Surno:kuju tuletab meile meele, et üksford kaa niisuguseks raholiseks uinujaks saame, kui kehase lõpeb ja angund weri soontes tarretab.

Ei hommiko walge oli juba wäljas, kui pere:rahwas magamast ülesärkas; nüüd wast kuulsid wana:mees ja poeg tütre ja õe surma sõnumeid; aga wanamehe raske eilselt wiinast uimane pea ja poisikese waimo:tuimus ei pannud seda asja palju tähele. Wanamoor kästis Mihkli naabri külasse minna puusärgi laudo ja kirstotegijaid otsima, andis weike antrolese ja wiinaraha, misga Kausta kõrtsist kurbastuse kustutamist pidi toodama.

Enne kui minikule jõudsin, tuli Kangro Jüri senna, kes juba teel poisikese kääst surno:sõnumeid oli saanud. Tema kahetses südamest, et temal eile õhto ilja koed tulles enam wõimalik ei olnud Else wiimist igatsmist täitma tõtata. Mina ei saanud weel Else palumist lapse pärast awaldanud, kui tema juba ise sellepärast ütles: „Wahajäänut lapsokese wõtan endale kaswandikuks, seie ei tohi wäätit jätta. Oleksin tema kadunud ema mõne aasta waremine tundma saanud, kes teab, ehk oleks lugu teistte käinud? — Kergemeeline noorus ja õpetuse puudus saiwad temale kõige delamaks waenlaseks; aga nüüd on tema Sumala kohtu ees, sellepärast — rahu tema pörmule.“

Mul oli suur rõõm auusat kangrut tundma õpida, ja et mino tee õnnelikul juhtumisel tema talust mööda